

РЕШЕНИЕ

№ 1414

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12867** по описа за **2019** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във вр. с чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от С. П. и К. К. чрез адв. М. Г., срещу Решение /без номер/ от 08.08.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-и състав по НАХД №5181/2019 г. с което е потвърдено издаденото от В. С., в качеството му на член на КФН, изпълняващ правомощията на Зам.-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ НП №Р-10-171/05.03.2019 г. Със същото на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл.290, ал.2, изр.2 КЗ. Твърди се, че оспореното решение е неправилно, като постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В жалбата са изложени подробни съображения в тази насока. Иска се отмяна решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като наложената санкция бъде преквалифицирана от такава по чл.644, ал.2 КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 КЗ в минимално предвидения в този текст размер.

Ответникът Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. С. изразява становище за неоснователност на жалбата в представени

писмени бележки и в съдебно заседание.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №Р-10-805/31.10.2017 г., издадено от Зам.- председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „ЗН“, с което на основание чл.647, ал.2, вр. чл.644, ал. 2, предл. 2, в вр. чл.644 ал.1, т.2 от КЗ, за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от Кодекса за застраховането на касатора е наложена “имуществена санкция” в размер на 2000 лева.

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства и след цялостна проверка на обжалваното НП въззивният съд е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на НП. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34 ЗАНН и съдържат изискуемите от разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН реквизити. В двата акта е налице съответствие между словесното и цифрово описание на нарушението.

Според СРС от събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства безспорно е установено извършеното нарушение, изразяващо се в непроизнасяне по претендирано застрахователно обезщетение в предвидения в приетата за нарушена разпоредба на чл.290, ал.2, изр.2 КЗ срок. Този текст предвижда окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ в срок до един месец от датата на постъпване на жалбата. В случая той е изтекъл на 18.04.2017 г., а застрахователното обезщетение е изплатено на 20.11.2017 г.

Въззивният съд е разгледал възраженията на жалбоподателя, наведени в жалбата, като мотивирано е приел същите за неоснователни.

Съдът е разгледал и наведените доводи за маловажност на нарушението като се е мотивирал защо не ги възприема. При тези мотиви е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на съдебното производство е доказано извършеното нарушение, за което дружеството е санкционирано и че не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

Безспорно е установена фактическата обстановка по делото, която не се оспорва от касатора. Съгласно установеното в хода на съдебното производство, същият не е изпълнил законното задължение по чл.290, ал.2, изр.2 КЗ. Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в посочения срок от постъпване

на жалбата да я регистрира, разгледа и да ѝ отговори. Правилни са изводите на въззивната инстанция, че съставът на нарушенията следва да се счита за осъществен с факта на бездействието на касатора в посочените срокове за произнасяне. Нарушението е на формално извършване като не се изисква наличие на вина. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора относно неправилно определяне на датата на извършването му. От събраните и обсъдени пред въззивния съд доказателства безспорно се установява, че срокът в който е следвало да се произнесе застрахователят е бил до 18.04.2017 г., в тази връзка правилно административнонаказващият орган е посочил, че датата на извършване на нарушението е 19.04.2017 г.

СРС правилно е приел, че в АНП не са допуснати нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяна на НП. В тази връзка неоснователни се явяват доводите на касатора в тази насока. Относно възражението в касационната жалба, свързано с непосочването на обстоятелството, че деянието е извършено при условията на повторност по смисъла на § 1, т. 37 от ДР на Кодекса за застраховането (КЗ-отм.) в АУАН, настоящата инстанция не намира това нарушение за съществено, тъй като окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП, с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. В тази насока е константната практика на АССГ.

Безспорно е установено, че нарушението е извършено при условията на повторност. По силата на §1, т. 51 от ДР на действащия КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Предходното НП № Р-10-202/29.03.2017 г., на което се е позовал АНО, е влязло в сила на 12.04.2017 г. Със същото дружеството е санкционирано за нарушение на чл.290, ал.2, изр.2 КЗ. Процесното нарушение, установено с АУАН № Р-06-1235/24.10.2018 г., е извършено на 19.04.2017 г. Приета за нарушена е същата норма на чл.290, ал.2, изр.2 КЗ . Следователно правилно е прието, че е налице повторност.

Неоснователни са доводите на касатора, че дадената от административнонаказващия орган правна квалификация е неправилна, тъй като по отношение на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" е приложима специалната норма на чл.496 КЗ, а не общата разпоредба на чл.108 КЗ. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. Чл. 496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се

прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Неоснователни са възраженията на касатора относно приложимостта на чл.28 ЗАНН. В тази връзка правилни са изводите на въззивния съд, че в случая не е налице маловажност на нарушението. По делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Неоснователни са доводите на касатора за несъответствие на наложеното наказание с целите му, посочени в чл.12 ЗАНН, обосновано с размера на наложената санкция. Както правилно е приел и СРС наложената санкция съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение, доколкото закъснението спряво законовоопределения срок е със 7 месеца. Това е отегчаващо обстоятелство, обосноваващо налагане на санкция в размер над законовопредвидения минимум.

Що се касае до твърдението за допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство, доколкото в касационната жалба няма посочени конкретни пороци в тази насока, съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК настоящият касационен състав счита, че не дължи произнасяне.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 08.08.2019 г. на по НАХД №5181/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-и състав, с което е потвърдено НП №Р-10-171/05.03.2019, издадено от В. С., в качеството му на член на КФН, изпълняващ правомощията на Зам.-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

ОСЪЖДА Б.” АД, ЕИК[ЕИК], [населено място] да заплати на КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.